

Він ціле життя усміхався широко до всіх на круги
Позичав їм останні гроші, а сам не просив в займи
А вони садили "дерева зла" на бідній його голові
І з часом горбилася спина під вагою дрімучих садів

Ти у цьому світі – випадковий чувак
Ти втікай, добряк, заховайся, добряк!
Заржавілим людям не допоможеш ніяк
Зрозумій, добряк: пізно, вже – ніяк!

В його домі не було дверей, і заходили всі, хто хотів
Пригощав він усім чим мав, відмовляти він не вмів
А вони підливали "дерева зла" з корінням в його голові
І ще більше горбилася спина, шукаючи відповіді

Ти у цьому світі – випадковий чувак
Ти втікай, добряк, заховайся, добряк!
Заржавілим людям не допоможеш ніяк
Зрозумій, добряк: пізно, вже – ніяк!

Ти у цьому світі – випадковий чувак
Ти втікай, добряк, заховайся, добряк!
Заржавілим людям не допоможеш ніяк
Зрозумій, добряк: пізно, вже – ніяк!

Він дивився очима дитини, як гасне навколо цей світ
Він хотів шоби це зупинилось, та крім нього ніхто не хотів

Ти у цьому світі – випадковий чувак
Ти втікай, добряк, заховайся, добряк!
Заржавілим людям не допоможеш ніяк
Зрозумій, добряк: пізно, вже – ніяк!

Ти у цьому світі – випадковий чувак
Ти втікай, добряк, заховайся, добряк!
Заржавілим людям не допоможеш ніяк
Зрозумій, добряк: пізно, вже – ніяк!